

El dilluns passat ens reuníem en el barri de Cappont el Consell de Pastoral d'aquella unitat de pastoral formada per l'església de la Sgda. Família, Sta. Teresa Jornet i l'ermita de Ntra. Sa. de Grenyana. En el punt del dia relatiu a la preparació d'aquesta Assemblea diocesana els membres del consell deien que per a Cappont viure com una unitat de pastoral ha estat un avanç perquè, digueren els membres d'aquest el Consell de la Unitat de Pastoral:

- « *Compartim espais, voluntaris, despatx, consell de pastoral, etc. les dues parròquies* ».
- « *La unificació dels dos despatxos parroquials en un de sol és una oportunitat permanent de demostrar que l'església és una i de que ens agrupem per a servir millor* ».
- « *Ens hem conegut millor i apreciat més i ara ens costa menys posar-nos d'acord* ».

« *Ha ajudat el fet que els mossens celebren les misses de manera rotativa en quant a horaris i a esglésies perquè això ens ha ajudat a visualitzar que som una unitat de pastoral* » .

A compartir recursos humans i materials i a fer un esforç per conèixer-nos millor i apreciar-nos varem començar, com a UdP, amb no poques dificultats, fa sis anys. Avui podem dir que s'ha avançat molt i això ens ha permès resoldre coses, no totes – ens queden assignatures pendents –, que no les haguéssim pogut sol·ventar cada parròquia per separat.

En aquest procés hem estat amatents a respectar l'especificitat i singularitat de cadascuna de les esglésies que la componen. I és que hem descobert que no pot perdre's la diversitat de cada església que compon la Unitat de Pastoral, d'igual manera que en una família no poden dissoldre's les personalitats singulars de cada membre pel fet de pertànyer a la mateixa llar. Aquests sis anys ens han fet veure que la Unitat de Pastoral això és un tresor que portem en gerros de terrissa (II Cor. 4,7).

Es des d'aquesta experiència des d'on he redactat les reflexions que exposo a continuació. I és des del que ella està significant per a tots els membres que formem part de la Unitat de Pastoral que puc dir que viure en fraternitat entre parròquies no solament és possible – amb totes les limitacions de cadascú, cert –, sinó que és també una crida permanent a fer possible a cada pas la fraternitat interparroquial, això és, a millorar la nostra qualitat espiritual.

A la vista d'aquesta i d'altres experiències que estan esdevenint en la nostra diòcesi de Lleida crec que en aquesta Assemblea Diocesana ens cal contemplar sobre els signes del temps a través dels quals l'Esperit ens mostra nous camins per a viure personal i comunitàriament un a espiritualitat de complementarietat. Aquesta espiritualitat no és ni moda, ni estratègia, és simplement Evangeli, és ser Església de Jesús.

Per a seguir l'alè de l'Esperit que parla a la nostra església diocesana a través d'aquests tipus de signes, cal ser senzills de cor per a per a poder entrar en aquesta *terra promesa* (Mt. 5,5), com diu la benaurança i al mateix temps coratjosos i creatius per a fer rendir els talents, com ens ensenya la paràbola (Mt. 25, 14ss.).

Ensenya l'apòstol St. Pere: « *Que cadascú ajudi els altres amb els dons que ha rebut. Hem de ser bons administradors de La gràcia que pren formes variades. Així Deu serà glorificat en tot per Jesucrist* » (I Pe. 4,10).

El text ens convida a pensem que l'evangeli es *visualitza* per al món i crida l'atenció sempre que en l'Església:

- Hi ha espais en els que compartir i acollir des de la diversitat és la manera de ser i de fer Comunitat.
- Es treballa amb la lògica de sumar, acollir i compartir perquè aquesta manera de ser comunitat expressa sensiblement la manera de ser de Déu. Ell, essent u amb el Fill i l'Esperit Sant posa en la unitat el signe d'autenticitat evangèlica: « *Que siguin u, perquè el món cregui que Tu, Pare, m'has enviat* » (Jn. 17,11).

Aquest ensenyament bíblic duu a pensar que la lògica de la unitat no és una estratègia, ni un artefacte per a respondre a la migradesa de preveres com tampoc una moda pastoral com una altra que passarà amb el temps, És fruit de la gràcia, per això és un do de l'Esperit. I, en conseqüència, la lògica de treballar i de viure en codi

d'unitat-comunitat-complementarietat forma part de l'ésser de l'Església, diversa i una al mateix temps, com diversos són els colors d'una mateix arc, l'arc de Sant Martí. És una lògica substantiva, no ornamental.

Per aquest motiu els bisbes de les diòcesis amb implantació a Catalunya, en el Decret de promulgació del Directori de la Parròquia i de l'Arxiprestat, diuen que:

- " *La diòcesi és la que és « comunitat evangelitzadora completa... que es fa present de manera activa en la parròquia... la qual és com una cèl·lula ha de restar sempre amatent a sumar també les seves forces... per això la parròquia és tota ella pastoral, però no és tota la pastoral. Cal que tingui, doncs, present les altres instàncies diocesanes »*, (Directori, n.1)
- «*Les circumstàncies d'avui aconsellen una nova organització de les parròquies... agrupar parròquies o cercar altres formes d'organització*» (Directori, n.15).

El tema d'aquesta Assemblea no és, per tant, una "nova moda" o una "obsessió" més, vinculada a una manera de pensar d'uns quant il·luminats, ben al contrari. La lògica de treballar en sintonia, cooperativa i complementàriament les parròquies i entre elles i les àrees diocesanes de pastoral, troba el seu fonament en el mateix Evangeli que ens diu que en la Comunitat cristiana « *Vivien units. Tot ho posaven al servei de tots. Lloaven Déu i eren ben vistos* » (Fets 2,42-44). I afegeix el llibre del fets dels Apòstols que, per això eren ben vistos i la Comunitat creixia (Fets 2,47)

Treballar en codi d'unitat-acollida-complementarietat no és perquè es tracta d'aprofitar millor els pocs recursos que tenim, sinó perquè és la manera com avui hem de viure i anunciar l'Evangeli, tota vegada que aquesta forma de treballar pastoralment i de fer Comunitat fa present sensiblement la unitat de Déu i, per això és una acte de glorificació de Ell, com senyala St. Pere en el text citat anteriorment.

En conseqüència, treballar i viure comunitàriament és una acció evangelitzadora per si mateixa que concreta aquí i ara, en el nostre Bisbat de Lleida, tant la pregària de Jesús («*que siguin us*») com l'ensenyament dels nostres Bisbes («*restar amatents a sumar*»).

Optar per aquest camí de comunió i complementarietat demana que el treball pastoral i la formació en la parròquia, unitat d'acció pastoral, arxiprestat o àrea de pastoral assumeixi per un costat el principi de que els les filles i els fills de Déu som interdependents: *Un sol cos i molts membres* (I Cor. 12, 12ss; Ef. 3,6).

Cert, som interdependents pel baptisme. Per això, diu Jesús, el que fem o deixem de fer als altres li ho fem o deixem de fer a Ell. Tendir a viure i actuar pastoralment buscant la comunió amb tots i acollint, aporta una saba nova, renovadora i creativa a la Comunitat cristiana que es llença per aquest camí. És el mateix camí de les primeres comunitats que, el llibre dels fets de la Apòstols que he citat anteriorment les descriu com a comunitats que escoltaven la Paraula, compartien el pa, pregaven units, ho posaven tot al servei dels altres, vivien amb senzillesa i amb cor joios.

Si la qualitat espiritual d'una parròquia s'expressa en la fraternitat, com recull en el títol d'aquesta Assemblea diocesana, una pastoral i una organització territorial (parròquia-arxiprestat-diòcesi) que respongui a aquest criteri només pot brollar d'una espiritualitat en les antípodes de l'autosuficiència, del sentit de "propietat" i de "campanar" perquè busca el bé comú del cos de l'Església.

Aquesta espiritualitat es caracteritza per la humilitat que fa de la pobresa una virtut per al creixement i la creativitat («*feliços els humils, posseiran la terra*»). Des de la interdependència i la complementarietat, les situacions de pobresa que ja avui vivim en moltes parròquies troben nous horitzons il·lusionant. De fet no totes les parròquies poden tenir de tot (equip de catequistes, grups de formació d'adults, catequesi de confirmació, etc.), però no vol dir que no hagin d'atendre a tots en la seva necessitat singular. Això indica que a més de signe de fidelitat evangèlica, la cooperació interparroquial i amb les Àrees diocesanes de pastoral és també la forma més realista i amb més futur de treballar.

Aquesta espiritualitat de la interdependència implica a més d'humilitat, això és realisme, agraïment, això és cordialitat i entranya afectuosa. És així com una Comunitat pot experimentar satisfacció en reconèixer el bé i l'en-cert que altres (parròquies, Delegacions,...) són capaços de realitzar i, en conseqüència, de sentir-se fraternalment motivada a acollir experiències de vida i d'acció d'altres instàncies pastorals.

I si una acció pastoral de comunió i complementarietat demana per un costat assumir que som interdependents, per un altre reclama conèixer, apreciar i respectar la diversitat de l'altre tota vegada que treballar pastoralment en codi d'unitat i comunió mai serà possible si cadascú no pot ser ell mateix. La uniformitat és l'antídot de la unitat. No hi ha una sola manera de fer xarxa, però si que ha d'haver una mateixa intencionalitat i esperit.

Aquest principi de realitat ja fa temps que en el nostre Bisbat ha fet brollar un estil de cooperació pastoral marcat pel respecte a la diversitats d'històries, per la voluntat d'integració, per les accions de mútua ajuda, per la complementarietat,... És un estil que el mateix Sr. Bisbe ens recorda en la seva carta pastoral "La necessària qualitat espiritual". Allí ens diu que « *Les unitats d'acció pastoral que s'han anat construint volen tenir en compte la diversitat i facilitar un augment d'integració comunitària, de tal manera que ens ajudin a donar-nos suport els uns als altres de manera complementària. Aquestes unitats no són la solució per a tot, però són una manera de ser Església fonamentada en l'espiritualitat de Comunió* ». ¹

En aquesta Assemblea se'ns demana tant que expressem les llums que treballar en codi d'unitat encén entre parròquies, en els arxiprestats i en la diòcesi com que escoltem l'Esperit de Déu que ens parla per tal que siguem capaços de fer propostes concretes que indiquin quines han de ser les condicions, la intensitat amb el que hem de caminar plegats parròquies i àrees de pastoral al servei del present i del futur de l'evangelització en el nostre Bisbat.

Per a dur a terme aquesta feina que se'ns demana, només ens cal apreciar i valorar els petits gestos que ja estem fent a l'interior de la nostra parròquia i que compartim amb altres de la nostra zona. Es tracta de descobrir i d'animar, enfortir i cooperar en realitzacions senzilles, incipients o petites com les que ja són realitat en la diòcesi (trobadres arxiprestals, exercicis espirituals diocesans, formació diocesana d'agents de pastoral i de catequistes, plans comuns de preparació a la celebració dels sagraments, etc.).

Aquestes petites realitats fan realitat allò de que "*siguin u*", "*agrupem*", "*posaven al servei de tots allò que tenien*". Què són sinó això fets com els que tot seguit senyalo, sense cap voluntat de ser exhaustiu, i de que aquest llistat no recull tota la riquesa que ja ha començat a brollar:

- a) S'han creat espais de reflexió pastoral i d'encontre comunitari entre diverses parròquies a través d'ells consells arxiprestals, com p. ex. en l'arxiprestat de la Perifèria.
- b) Es treballa en algunes parròquies en cooperació i coordinació amb les altres de l'arxiprestat com p. ex. els equips arxiprestals de catequistes de l'arxiprestat de Gardeny o de la seu Vella. O es promouen trobades interparroquials de pares com els que organitza l'arxiprestat de la Seu Vella.
- c) S'estan creant espais i serveis comuns a varies parròquies com p. ex. despatx parroquial i altres entre Magraners/Bordeta o Cap Pont o Carme/St. Joan. I fins i tot també processos de formació i de preparació a la celebració del sagrament del Baptisme com p. ex. en l'Arxiprestat de la Perifèria.
- d) Es busquen moments per a que persones de pobles diferents es traslladin al del veí per a celebrar plegades el Nadal o la Setmana Santa com p. ex. Castellans-Artesa o Borges/Junedà i comarca.

Certament, una pastoral de comunió s'està obrint pas en la nostra diòcesi.

I què és sinó també el fet de que:

- a) La Delegació de Família i Vida atengui les parelles de les nostres parròquies que demanen contreure matrimoni cristià, amb millors recursos i riquesa que no estarien a l'abat d'una parròquia sola ?
- b) O que persones de les nostres parròquies puguin aplegar-se per a realitzar exercicis espirituals, com els que ha organitzat l'Àrea de pietat popular, no viable si cada parròquia o arxiprestat volguéssim subsistir pel nostre propi compte ?. Com també la d'atendre la formació i acompanyament de persones en situació de crisi familiar o de dol com està fent al servei de les parròquies l'Àrea d'Evangelització ?.
- c) Les parròquies, amb un suport professional, puguem atendre les necessitats materials de persones que truquen a les nostres portes demanant ajut o menjar gràcies a l'Àrea de pastoral social que treballa en xarxa sense la qual no ens seria possible donar respostes adequades als més pobres ?

¹ PIRIS, J., *La necessària qualitat espiritual*, Ed. Gràfiques Bobalà, Lleida 2012, p. 27.

- d) Puguem formar catequistes, agents de pastoral i cristians en general o monitors d'infants a un nivell teològic i tècnic inassolible a cada parròquia o arxiprestat, com avui fa l'Àrea de formació a través de l'IREL o de la Fundació Verge Blanca ?.

Si, com he dit, l'opció de treballar pastoralment en codi de comunió i complementarietat i una espiritualitat que integra que som família, interdependents i germans és condició necessària per a progressar en una pastoral de comunió, també ho és que els laics assumeixin el seu protagonisme baptismal i desenvolupin un paper decisiu a través de p.ex. els Consells de Pastoral arxiprestals, dels equips interparroquials de catequesi, o de la connexió de l'acció parroquial i arxiprestal amb les institucions de la societat civil.

Com Luther King somniem també avui nosaltres plegats i demanem-nos què passaria en la nostra parròquia si quan fem el calendari i els horaris ens poséssim en contacte amb la parròquia veïna per compartir horaris i activitats ?. Què succeiria en el meu arxiprestat o en la meua parròquia, si ens organitzéssim també per àrees i senyaléssim un responsable d'àrea ?. Què ens passaria si, a partir del Consell de pastoral de cada parròquia, es crees un Consell de pastoral arxiprestal ?. Què passaria, si féssim un pla de formació arxiprestal i poguéssim així aprofitar millor els recursos que ofereixen les àrees de pastoral ?.

Seria un desastre si en moments rellevants de l'Any litúrgic ens uníssim més d'una parròquia per a celebrar la fe ?. Passaria alguna cosa estranya si compartíssim persones entre parròquies per tal d'ajudar-nos mútuament ?. Seria desassenyat fer un pla conjunt en l'arxiprestat de formació de pares en cooperació amb les Delegacions de Família, Catequesi i Ensenyament ?. Seria impropï promoure espais diocesans de cooperació entre Col·legis de l'Església i parròquies i arxiprestats ?.

Podríem allargar la llista d'escenaris d'aquest somni però, com la gran marxa negra en els EE.UU., encapçalada per aquell grupet que aglutinà Luther King, que dugué el poble de color al reconeixement dels seus drets civils, crec que d'una banda posar l'accent pastoral en les nostres parròquies i arxiprestats en formar un petit nucli de persones, laics, religiosos i preveres, format i convençut, i d'altra subratllar una espiritualitat de comunió, fruit del seguiment del Crist, també duria el nostre Bisbat, en el que diverses parròquies ja han iniciat aquesta marxa vers la comunió i complementarietat, vers nous horitzons de futur eclesial.

Es tracta, com ensenya el papa Francesc en la seva primera homilia papal, de *caminar, edificar i confessar*, per a sumar-se així a la marxa ja començada en el nostre Bisbat. Afegia el Papa que es tracta de, caminar en presència del Senyor; la vida és camí i quan ens aturem la cosa no funciona; edificar l'Església amb pedres vives i confessar Jesucrist, perquè no l'Església no som ONG's. I acabava afirmant: *«Voldria que tinguéssim el coratge de caminar en presència del Senyor. En aquest caminar hi ha també creus, quan edifiquem o confessem sense la Creu som mundans, preveres, cardenals, papa, però no deixebles de Jesús»*.

El que ara compartirem en grups i el que proposarem no estarà exempt de creus en la seva planificació i realització. És una gran marxa, la marxa d'una Església diocesana que vol dur l'Evangelí al llarg d'aquest tercer mil·lenni que hem començat.. És una marxa encapçalada per Aquell que és cap del cos, que ha ressuscitat i ens diu: *“ No us deixaré sols “* (Jn. 14,18-19).

